

Sygn. akt VIII GC 47/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Agnieszka Górską

Protokolant sekr. sąd. Monika Karczmarska

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2017 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko T. B. (1) i R. S. (1)

o zapłatę

utrzymuje w całości w mocy nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym przez Sąd Okręgowy w Szczecinie w dniu 31 lipca 2014 r. (sygn. akt VIII GNc 293/14).

Sygn. akt VIII GC 47/15

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych T. B. (1) i R. S. (1) kwoty 341.161 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 lipca 2013 r. oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu powódka powołała się na łączącą ją z pozwanymi współnikami (...) spółki cywilnej T. B., R. S. w S. umowę najmu lokalu użytkowego położonego przy ul. (...) B. X 9/15. Zgodnie z umową pozwani jako najemcy zobowiązani byli do uiszczania czynszu najmu w wysokości 22.000 zł netto oraz ponoszenia opłaty za media oraz podatku od nieruchomości. W związku z wielomiesięcznymi zaległościami w zapłacie należnego czynszu najmu w dniu 30 kwietnia 2013 r. strony zawarły porozumienie w przedmiocie spłaty zadłużenia wynikającego z niezapłaconych faktur VAT wraz z ustawowymi odsetkami, ustalonego na łączną kwotę 551.369,63 zł. Zdaniem powódki treść porozumienia oznacza, że pozwani uznali zadłużenie z tytułu realizacji umowy najmu za okres do dnia 30 kwietnia 2013 r., do kwoty 551.369,63 zł. W związku z dokonaniem płatności wynikającego z treści porozumienia jedynie w części tj. w kwocie 210.208,77 zł, do zapłaty pozostała kwota 341.161 zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 31 lipca 2014 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie uwzględnił w całości żądanie pozwu (sygn. akt VIII GNc 293/14).

Pozwani zaskarżyli nakaz w całości domagając się jego uchylenia oraz oddalenia powództwa oraz zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu w pierwszej kolejności wskazano, że R. S. (1) z dniem 1 września 2011 r. wystąpiła ze spółki cywilnej i została zwolniona z długu wynikającego z przypadającej na nią części zobowiązań związanych z prowadzoną działalnością. Nadto, wszelkie ewentualne roszczenia w stosunku do pozwanej R. S. (1) uległy przedawnieniu, w

przypadku zaś żądania zapłaty za należności bieżące, po stronie pozwanej zachodzi brak legitymacji biernej, gdyż pozwana nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania spółki cywilnej.

W dalszej kolejności pozwani zaprzeczyli twierdzeniu o uznaniu zadłużenia z tytułu realizacji umowy najmu za okres do dnia 30 kwietnia 2013 r. do kwoty 551.369,63 zł, kwestionując autentyczność podpisu pozwanego T. B. (1) na porozumieniu. Jednocześnie, z uwagi na uprzednie wystąpienie R. S. (1) ze spółki cywilnej, T. B. (1) nie mógł legitymować się pełnomocnictwem od pozwanej, a tym samym nie był upoważniony do składania jakichkolwiek oświadczeń w jej imieniu.

Pozwani podkreślili także, iż do pozwu powódka przedłożyła tylko część potwierdzeń należności uregulowanych na jej rzecz z tytułu umowy najmu. Wpłaty dokonane przez pozwanych - łącznie z pozostałymi przekazami na rzecz powódki - wyczerpują ewentualne roszczenia z tytułu czynszu. W załączonym do zarzutów zestawieniu wpłat pozwani wskazali, że w okresie od 14 kwietnia 2011 r. do 8 kwietnia 2013 r. wpłaty wyniosły 337.436,73 zł, zaś w okresie od 29 maja 2013 do 21 stycznia 2014 r. - 252.208,77 zł, w tym w dniu 21 czerwca 2013 r. wpłata wynosiła 20.000 zł, a w dniu 21 stycznia 2014 r. 22.000 zł.

W zarzutach od nakazu zapłaty powołano się nadto na złożenie przez pozwanego T. B. (1) oświadczenia o potrąceniu z wierzytelnością powódki wzajemnej wierzytelności z tytułu nakładów poczynionych na lokal w kwotach 201.000 zł (przyłącze instalacji elektrycznej), 96.000 zł (przyłącze i instalacja wodno - kanalizacyjna) i 56.000 zł (instalacja gazowa) .

W odpowiedzi na zarzuty powódka, zaprzeczając powzięciu wiedzy w zakresie przekształceń osobowych w spółce cywilnej (...), podniosła, że ewentualne zmiany pozostają bez znaczenia dla zasadności zgłoszonego żądania z uwagi na brak wpływu tych zmian na zakres podmiotowy samej umowy najmu.

Powódka podtrzymała swoje twierdzenia, iż pozwani od czasu uznania wierzytelności z tytułu realizacji umowy najmu do końca 2013 r., przelali łącznie na konto powódki kwotę 210.208,77 zł. Powódka oświadczyła, że kwota przelana w dniu 21 stycznia 2014 r. w wysokości 22.000 zł została zarachowana przez nią na poczet kolejnych należności czynszowych pozwanych, powstałych już po podpisaniu porozumienia z dnia 30 kwietnia 2013 r.; pozwani prowadzili bowiem działalność gospodarczą w przedmiocie najmu do dnia 12 marca 2014 r. Wykazane w zestawieniu załączonym do zarzutów od nakazu zapłaty kwoty dokonanych przez pozwanych na rzecz powódki wpłat za okres od 29 maja 2013 r. do 18 grudnia 2013 r., nie są zgodne z kwotą, która faktycznie wpłynęła na konto spółki (...). Pozwani nie przedstawili zaś na powyższą okoliczność dowodów w postaci wydruków przelewów.

Niezależnie od tego powódka zauważyła, że zgodnie z treścią umowy najmu najemcy obowiązani byli uiszczać czynsz najmu w wysokości 22.000 zł netto plus podatek VAT, począwszy od kwietnia 2011 r. Zdaniem powódki prosta matematyka wskazuje, że z tytułu samego czynszu najmu pozwani winni uiścić na jej rzecz za okres kwiecień 2011 - kwiecień 2013 kwotę 792.000 zł netto, co razem z podatkiem VAT daje łącznie kwotę 974.160 zł. Z wyliczeń pozwanych dokonanych choćby w oparciu o załączone do zarzutów od nakazu zapłaty wydruki przelewów wynika tymczasem, że pozwani dokonali łącznie do dnia zawarcia porozumienia, (przyjmując hipotetycznie wykazane w zestawieniu wpłaty jako prawdziwe), płatności z tytułu realizacji umowy najmu w kwocie 589.645,50 zł. Z kolei kwota 974.160 zł - 589.645,50 zł daje kwotę 384.514,50 zł, która przewyższa wartość roszczenia dochodzonego w pozwie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 kwietnia 2011 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zawarła z T. B. (1) i R. S. (1), działającymi jako (...) spółka cywilna T. B., R. S., umowę najmu lokalu użytkowego o powierzchni 961,95 m², położonego w S. przy ul. (...) B. X 9/15, dla którego to lokalu Sąd Rejonowy Szczecin P. i Zachód w S. X Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą pod numerem KW nr (...), na cele związane z prowadzeniem działalności rozrywkowo gastronomicznej.

Zgodnie z § 3 umowa została zawarta na czas oznaczony 3 lat od dnia 1 kwietnia 2011 r. do 1 kwietnia 2014 r.

W myśl § 6 umowy najemcy zobowiązani zostali do uiszczania czynszu najmu w wysokości 22.000 zł netto plus należny podatek VAT na podstawie wystawionej przez wynajmującego do drugiego dnia każdego miesiąca faktury VAT. Niezależnie od czynszu podstawowego najemcy zobowiązani zostali do ponoszenia wszelkich kosztów związanych z użytkowaniem przedmiotu najmu, tzn. opłat za energię elektryczną, wodę, odprowadzenie ścieków, ogrzewanie, wywóz nieczystości bytowych oraz podatku od nieruchomości.

Umowa została podpisana w imieniu wynajmującego przez D. D. prezesa zarządu i Z. B. wiceprezesa spółki (...), zaś w imieniu najemcy (...) spółki cywilnej T. B., R. S. przez T. B. (1) - zgodnie z pełnomocnictwem stanowiącym załącznik nr 5 do umowy.

Zgodnie z załącznikiem nr 2 do umowy wydanie lokalu nastąpiło w dniu 30 marca 2011 r. W załączniku zapisano, że stan techniczny lokalu jest znany najemcy i nie wnosi on zastrzeżeń. Adaptacja lokalu została wykonana na koszt najemcy.

W dniu 16 maja 2011 r. T. B. (1) i R. S. (1) w związku z zawarciem umowy najmu złożyli w formie aktu notarialnego oświadczenie o poddaniu się egzekucji w zakresie obowiązku wydania nieruchomości.

dowód: umowa najmu karta 8-13, oświadczenie o poddaniu się egzekucji karta 14-15, wydruk z księgi wieczystej karta 16-26, załącznik nr 2 do umowy najmu karta 171

W lokalu objętym powyższą umową najmu do połowy marca 2014 r., pozwani prowadzili lokal gastronomiczno - rozrywkowy o nazwie C. (...).

bezsporne

W dniu 1 września 2011 r. podpisano aneks nr (...) do umowy spółki cywilnej (...) z siedzibą w S. z dnia 15 marca 2000 r. W treści aneksu wspólnicy zgodnie oświadczyli, że z dniem 1 września 2011 r. ze spółki przedsiębiorców: B. Ł., T. B. (1), K. K. (1) i R. S. (1), prowadzących działalność gospodarczą w spółce cywilnej pod nazwą (...) występuje R. S. (1). Dalej wspólnicy oświadczyli, że na to wystąpienie zezwalają oraz, że zwalniają R. S. (1) z długu wynikającego z przypadającej na nią części zobowiązań związanych z prowadzoną działalnością, zaś R. S. (1) to zwolnienie przyjmuje.

Z dniem 1 września 2011 r. R. S. (1) zaprzestała wykonywania działalności gospodarczej i została wykreślona z Centralnej Ewidencji i (...) o Dzielności (...).

dowód : aneks nr (...) do umowy spółki cywilnej karta 77, wydruk z (...) karta 78

W związku z zawarciem umowy najmu do 30 kwietnia 2013 r. z tytułu zobowiązań z niej wynikających najemcy dokonali na rachunek (...) spółki (...) wpłat w łącznej kwocie 277.869,96 zł.

W okresie od dnia 1 maja 2013 r. na rachunek (...) spółki (...) dokonane zostały kolejne wpłaty w łącznej wysokości 230.208,77 zł. W opisie transakcji jako dane adresata rachunku przeciwstawnego wskazano: (...) s.c. K. K., B. B.-Ł.". Pozwani zapłacili nadto w dniu 21 stycznia 2014 r. kwotę 22000 zł wskazując w tytule przelewu „(...)”.

dowód |: wydruki z rachunku karta 35-56, przelewy z rachunku karta 81-98

W dniu 30 kwietnia 2013 r. sporządzony został dokument zatytułowany (...). W treści porozumienia zapisano, że zostało ono zawarte pomiędzy: wierzycielem - (...) sp. z o.o. z siedzibą w S., którą reprezentują: D. D. - prezes zarządu i Z. B. - wiceprezes zarządu, a dłużnikiem - (...) spółką cywilną T. B., R. S. działającą jako osoby fizyczne w formie spółki cywilnej z siedzibą w S., którą reprezentuje T. B. (1) zgodnie z pełnomocnictwem załączonym do umowy najmu.

W § 1 porozumienia wierzyciel oświadczył, iż na dzień zawarcia porozumienia jego wymagalne należności z tytułu realizacji umowy najmu lokalu użytkowego z dnia 29 marca 2011 r. wynoszą łącznie 551.369,63 zł wraz z ustawowymi odsetkami naliczonymi do dnia 30 kwietnia 2013 r. (ust. 1).

W § 2 porozumienia zawarto postanowienie, że dłużnik zobowiązuje się częściowo uregulować wskazany w § 1 dług w stosunku do wierzyciela we wskazanych poniżej terminach: kwotę 100 000 zł do dnia 15 maja 2013 r. i kwotę 451.369,63 zł do dnia 1 lipca 2013 r.

W § 3 zapisano, że wierzyciel pod warunkiem zapłaty powyższych kwot we wskazanych terminach zobowiązuje się powstrzymać do dnia 15 maja 2013 r. ze skierowaniem wniosku o egzekucję komorniczą całego świadczenia (ust. 1). Choćby częściowe niedopełnienie warunku wskazanego w § 2 uprawniało wierzyciela do prowadzenia egzekucji kwoty całego długu (ust. 2).

Porozumienie zostało oparzone podpisem D. D. i Z. B.. Pod porozumieniem - na tle odcisku pieczętki z zapisem (...) znalazł się podpis, kó^{TM}yr jednakże nie został nakreślony przez T. B. (1).

dowód: porozumienie z 30.04.2013 r. karta 34 i 169,

opinia biegłego sądowego M. M. karta 216-225,

opinia uzupełniająca biegłego sądowego M. M. karta 337-346,

opinia biegłego sądowego D. R. karta 381-393,

ustne wyjaśnienia opinii biegłego sądowego D. R. karta 441-442 verte

Sąd zważył, co następuje:

Powódka wywodziła swoje roszczenie z umowy najmu zawartej ze współnikami spółki cywilnej - funkcjonującej w obrocie gospodarczym pod nazwą (...) - T. B. (1) i R. S. (1). Podstawę prawną powództwa stanowi zatem przepis art. 659 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Najemca obowiązany jest uiszczać czynsz w terminie umówionym (art. 669 § 1 k.c.). Zasada ta obowiązuje również w zakresie najmu lokali, ze zmianami przewidzianymi w art. 681 i n. k.c. (art. 680 k.c.).

W niniejszej sprawie bezsporne jest, iż strony postępowania zawarły umowę najmu lokalu użytkowego stanowiącego własność powódki na czas oznaczony od 1 kwietnia 2011 r. Z treści tej umowy wynika wprost, iż obowiązkiem pozwanym było uiszczanie czynszu określonego w umowie w terminach i wysokości tam wskazanej.

Dokumenty, na podstawie których ustalono fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy nie były przez strony kwestionowane co do swej autentyczności, z wyjątkiem porozumienia z dnia 30 kwietnia 2013 r. oraz pisma z dnia 20 maja 2013 r. (k.170) Odnosnie tego drugiego dokumentu pozwany w piśmie z dnia 22 grudnia 2015 r. (k. 286) zakwestionował złożenie na nim swego podpisu, co uniemożliwiało uwzględnienie tego dokumentu w materiale przekazanym biegłym w celu wydania opinii (art. 254 §1 k.p.c.).

Sąd pominął dowód z przesłuchania stron uznając go za zbędny, tym bardziej, że wobec niestawiennictwa pozwanego możliwe byłoby przesłuchanie jedynie reprezentantów strony powodowej.

Dla wykazania zasadności zgłoszonego w pozwie roszczenia powódka przedstawiła (...), w którym ustalona została na dzień 30 kwietnia 2013 r. wysokość zadłużenia pozwanym z tytułu czynszu przewidzianego w umowie najmu. W toku postępowania strona pozwana w sposób skuteczny zaprzeczyła prawdziwości tego dokumentu poprzez przeprowadzenie dowodu z opinii dwóch biegłych sądowych z zakresu badania pisma, a mianowicie biegłego sądowego M. M. i biegłego sądowego D. R.. Wprawdzie biegły sądowy M. M. we wnioskach przedstawionych w wyniku przeprowadzonych badań stwierdziła, że uproszczony podpis znajdujący się na porozumieniu prawdopodobnie nie został nakreślony przez T. B. (1), a w opinii uzupełniającej wskazała na brak możliwości stwierdzenia, czy podpis został nakreślony przez T. B. (1), czy też został sfalszowany przez osobę trzecią, jednakże z opinii przeprowadzonej przez drugiego biegłego D. R. wynika jednoznacznie, że podpis pod porozumieniem nie został złożony przez T. B. (1).

Opinia ta została w sposób należyty uzasadniona, ponadto biegła wyjaśniła ustnie na rozprawie, z jakich przyczyn wykluczyła możliwość autofalszerstwa ze strony pozwanego T. B. (1).

W ocenie Sądu brak możliwości oparcia ustaleń faktycznych w zakresie zobowiązań pozwanych na treści spornego porozumienia nie wykluczał zasadności zgłoszonego w pozwie żądania. Już bowiem w toku postępowania, niezależnie od skutków, jakie zdaniem powódki miały wynikać z porozumienia, strona powodowa przedstawiła także wyliczenie wysokości czynszu z uwzględnieniem stawki przewidzianej w umowie. Z wyliczenia tego wynikało, że za okres trzech lat pozwani zobowiązani byli zapłacić łącznie 974.160 zł. W sytuacji, w której powódka utrzymywała, że istnieje jakieś zadłużenie z tego tytułu, na pozwanych – zgodnie z art. 6 k.c. - spoczywał ciężar dowodu, że faktycznie zaległość nie istnieje bądź też istnieje w mniejszej wysokości, niż wskazano w pozwie.

Pozwani tymczasem złożyli wprawdzie dowody wpłat, niemniej dotyczyły one jedynie kwoty 277.869, 96 zł (za okres do 30 kwietnia 2013 r.), zaś za okres od 1 maja 2013 r. pozwani wykazali wpłaty w wysokości 230.208,77 zł. W tym drugim przypadku zdecydowana większość wpłat dokonanych od 1 maja 2013 r. nie była kwestionowana przez stronę powodową. Spór dotyczył jedynie wpłat z 21 stycznia 2014 r. na kwotę 22.000 zł i z dnia 21.06.2013 r. na kwotę 20.000 zł. Pozwani złożyli potwierdzenia przelewu z dnia 21 czerwca 2013 r. na łączną kwotę 20.000 zł. Odnośnie pierwszej z wpłat, sami pozwani zadecydowali o sposobie jej zarachowania na bieżący czynsz, powódka nie była zaś zobligowana zaliczać wpłaty na poczet zaległego czynszu.

Odnośnie okresu do 30 kwietnia 2013 r. strona pozwana deklarowała złożenie w terminie późniejszym dowodów wpłat na część kwot wskazanych w zestawieniu, kwestionowanych przez powódkę, niemniej takich dowodów nie złożyła, co nakazywało przyjąć, że uiszczono jedynie kwotę 277.869,96 zł, na taką bowiem kwotę opiewały bowiem potwierdzenia przelewu. Zestawienie sumy wpłat za cały okres najmu (508.078,73 zł) z sumą czynszu za okres 3 lat (974.160 zł) prowadzi do wniosku, że roszczenie zgłoszone w pozwie dotyczące kwoty 341.161 zł jest w pełni uzasadnione.

Zauważyć przy tym trzeba, że nawet przy uwzględnieniu wszystkich wpłat, na które powoływali się pozwani, także i tych, co do których nie przedstawiano dowodów płatności, czyli łącznej kwoty 589.645,50 zł, zadłużenie wynosiłoby 384.514,5 zł, co przekraczałoby i tak kwotę, dochodzoną w pozwie.

Z tych przyczyn powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd zasądził dochodzoną kwotę solidarnie od dwóch współników czyli także od pozwanej R. S. (1) uznając, że ewentualny fakt jej wystąpienia ze spółki cywilnej pozostawał bez wpływu na stosunek łączący tego współnika z powodową spółką. W istocie bowiem jakiegokolwiek zmiany osobowe w spółce cywilnej pozostawały bez znaczenia dla faktu, że umowa została zawarta pomiędzy powódką a dwoma współnikami, czyli T. B. (1) i R. S. (1). Nie doszło do jakiegokolwiek zmiany w tym zakresie, nie podpisano aneksu do umowy, w którym doszłoby do przejęcia praw i obowiązków wynikających z umowy najmu przez nowych współników i wstąpienia ich w miejsce R. S. (1). Z tych względów powództwo było uzasadnione także i co do tego współnika.

Niezasadny okazał się zarzut przedawnienia roszczenia. W omawianym przypadku znajdował zastosowanie termin trzy letni z uwagi na to, że roszczenie związane było z działalnością gospodarczą oraz dotyczyło świadczeń okresowych (art. 118 k.c.).

Mając na uwadze wysokość wpłat dokonanych przez pozwanych oraz to, że były one zaliczane na poczet zaległości z najstarszych faktur, (co było zgodne z art. 451 k.c.) przedawnienie mogłoby dotyczyć jedynie czynszu za okres od 1 kwietnia 2011 r. do 27 czerwca 2011 r., pozew został bowiem wniesiony 27 czerwca 2014 r. Biorąc pod uwagę łączną wysokość wpłat dokonywanych przez pozwanych należy uznać, że wpłaty te zaspokoili należności wynikające z należności czynszowych za pierwsze 3 miesiące obowiązywania umowy - od 1 kwietnia 2011 r. do 27 czerwca 2011 r. Tym samym wszelkie później powstałe roszczenia z tytułu czynszu nie były przedawnione.

Sąd nie uwzględnił również zarzutu potrącenia zgłoszonego przez pozwanych. W tym przypadku podstawę takiego rozstrzygnięcia stanowił przepis art. 493 k.p.c., który stanowi, że w zarzutach od nakazu zapłaty w postępowaniu

nakazowym do potrącenia mogą być przedstawione jedynie wierzytelności udowodnione dokumentami, o których mowa w art. 485 k.p.c.

Pozwani podnosząc zarzut potrącenia wierzytelności z tytułu nakładów powołali w celu jej wykazania dowody z zeznań świadków oraz z opinii biegłego, tym samym wierzytelność ta nie mogła być wykazana jedynie poprzez dokumenty i to te, wyszczególnione w art. 485 k.p.c. Jednocześnie pozwani nie wykazali, że już przed procesem doszło do skutecznego złożenia oświadczenia o charakterze materialnoprawnym wobec spółki (...). Wprawdzie złożono pismo zawierające oświadczenie o potrąceniu, datowane na 28 lutego 2014 r., w którym T. B. (1), działając w imieniu własnym jako wspólnik (...) spółka cywilna, oświadczył, że przysługuje mu w stosunku do spółki (...) wierzytelność z tytułu nakładów poczynionych na lokal położony w S. przy ul. (...) w kwocie co najmniej 353.000 zł (instalacja elektryczna, instalacja gazowa oraz wod-kan). Dodatkowo oświadczył, że kwestionuje jakiegokolwiek wierzytelności przysługujące spółce (...) w stosunku do wspólników (...) spółki cywilnej, jednak z ostrożności, gdyby okazało się że z jakiegokolwiek tytułu przysługuje spółce (...) wierzytelność do (...) s.c. wówczas potrąca je z wierzytelnością z tytułu nakładów w kwocie 353.000 zł (k. 156).

Niemniej nie wykazano, by faktycznie pismo to zostało doręczone powodowej spółce i to jeszcze przed doręczeniem nakazu zapłaty i pozwu. Należało zatem uznać, że oświadczenie o potrąceniu (w znaczeniu materialnoprawnym) po raz pierwszy złożone zostało dopiero w zarzutach od nakazu zapłaty. Tym samym brak było podstaw do uznania, że jeszcze przed zawiśnięciem sporu mogło dojść do umorzenia wierzytelności, co skutkowało zastosowaniem rygoru, o którym mowa w art. 493 k.p.c., czyli koniecznością wykazywania wzajemnej wierzytelności dokumentami.

W konsekwencji uznano, że nakaz zapłaty winien być utrzymany w całości w mocy łącznie z kosztami procesu. Podstawę rozstrzygnięcia w tym zakresie stanowią przepisy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Na poniesione przez powódkę koszty złożyły się : opłata od pozwu 4265 zł , wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 7200 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.